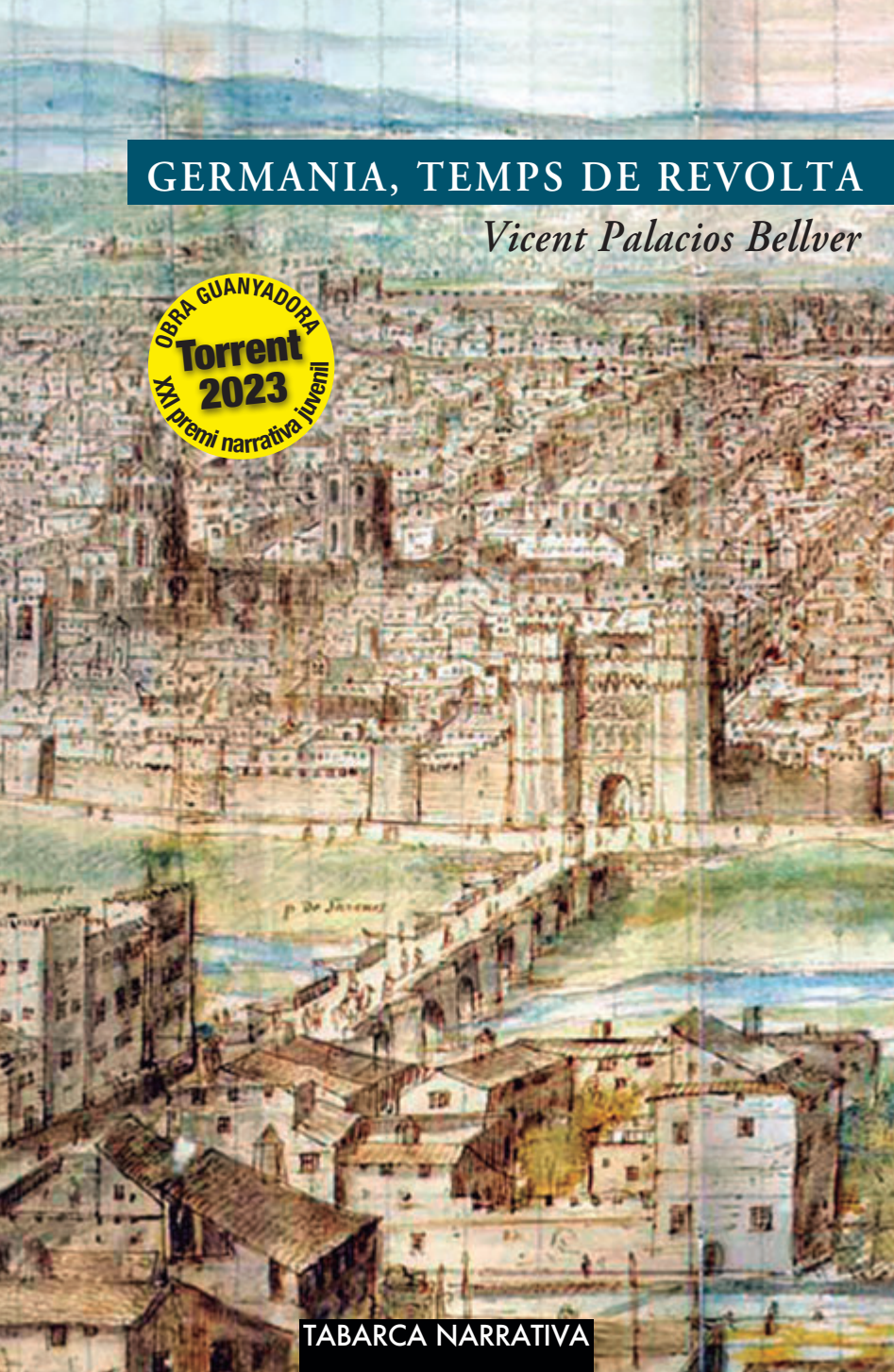

GERMANIA, TEMPS DE REVOLTA

Vicent Palacios Bellver

OBRA GUANYADORA
Torrent
2023
XXI premi narrativa juvenil

TABARCA NARRATIVA

GERMANIA, TEMPS DE REVOLTA

TABARCA NARRATIVA, 98

El jurat del 21é Premi de Narrativa Juvenil Ciutat de Torrent, presidit per Ma Ángeles Lerma Cervera, delegada de família, infantessa i política lingüística de l'Ajuntament de Torrent, i compost per Ma José Mora Aullana, Joaquina Barba, Vicente Muñoz Puelles i Josep Palomero, el va concedir, com a guanyador, a *Germania, temps de revolta*, de Vicent Palacios Bellver.

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda, emmagatzemada o transmesa, de cap manera ni per cap mitjà sense l'autorització prèvia i escrita de l'editor, tret de les citacions en mitjans de comunicació o llibres si se n'esmenta la procedència.

© De la present edició: Tabarca Llibres, 2024
Pl. Alqueria de la Culla, 4 (Edif. Albufera Center, of. 104-B)
46910 ALFAFAR (València)
Tel. 963 186 007 - Fax: 963 186 432
www.tabarcallibres.com
e-mail: info@tabarcallibres.com

© Del text: Vicent Palacios Bellver

Portada: Nina L. Peters

Correcció lingüística: Anna Montaña Llopis

Maquetació: Tabarca Llibres

Impressió: Leitzarán

ISBN: 978-84-8025-633-9

DL: V-998-2024

TABARCA NARRATIVA

COL·LECCIÓ DIRIGIDA PER JOSEP PALOMERO

1. EN BLANC I NEGRE. Rafa Gomar.
2. QUAN BUFA EL PONENT. Jordi Querol.
3. CAÇADORS DE TIGRES. Aingeru Epaltza.
4. EL LABERINT D'ADRIANA. Josep M. Morrerres.
5. ESTEL D'HIVERN. Roser Barrufet.
6. ELS VENJADORS VALENCIANS. Jordi Querol.
7. EL TIGRE DE TASMÀNIA. V. Muñoz Puelles.
8. L'ILLA AMB LLUNES. Marc Granell.
9. L'ÚLTIM GUERRER. Vicent Pascual.
10. L'ENIGMA DELS PRISMÀTICS. Josep Millo.
11. A LA RECERCA D'ANGÈLICA. Josep M. Morrerres.
12. LA PLATJA ENCANTADA. Roser Barrufet.
13. UN BON NEGOCI. Ramón Pastor Quirant.
14. EL MISTERI DE LA LLUNA NEGRA. Francesc Gisbert.
15. LA VIDA SECRETA DE MARTA. Joan Pla.
16. ALBERT, LA LLUITA DE MARIA. Adela Ruiz Sancho.
17. LLANCEN CRITS DE LLIBERTAT. Jordi Querol.
18. L'ÚLTIM PARADÍS. Maluy Benet.
19. EL LLEOPARD DE LES NEUS. Vicente Muñoz Puelles.
20. EL LABERINT DE LES TRES CORONES. T. Belaire i M.J. Belaire.
21. UN EDIFICI EN FORMA DE VAIXELL. Dolors Jimeno.
22. CARTES D'AMOR I DE MORT. Joan Pla.
23. LA MIRADA DE REBECA. Vicent Pallarés.
24. L'ANEL·L D'OR DE TRES COLORS. Josep Lluís Tàrrega.
25. EL DIARI DE GUERRA D'OLGA ROS. Armand Company.
26. AL COR, LA QUIMERETA. Encarna Sant-Celoni i Verger.
27. L'IMPOSTOR. Enric Lluch i Girbés.

28. EL SOMRIURE DE L'ESFINX. Francesc Gisbert.
29. UNA ESPESSA BOIRA BLANCA. Lluís Miret Pastor.
30. DARRERE DE L'AUTOBÚS. Pep Castellano.
31. UN ESTIU AL RODEO. Mariano Casas.
32. LA TERCERA HABITACIÓ. Julián Arribas.
33. SÒNIA I ELS MAQUIS. Joaquina Barba.
34. ESPECTRES, BRUIXES I DIMONIS. Manel Àlamo.
35. EL REPÒS DEL SOBIRÀ. Vicent Sanchis.
36. L'ELEGIT. Francesc Mompó.
37. HABITACIÓ 502. Pep Castellano.
38. EL ROSTRE DE LA INNOCÈNCIA. Julián Arribas.
39. RIN. Rafa Gomar.
40. NO AIXAFARAN EL MEU POBLE. Jordi Querol.
41. L'ULL DE LA BOIRA. Pep Castellano i Joaquim Roca.
42. ELS SECRETS DE LA PORTA TANCADA. Víctor Peris i Grau.
43. LA VALL DELS OBLIDATS. Leo Climent.
44. LA MUNTANYA D'ARGENT. Lluís Miret Pastor.
45. EL CANT DE L'ÚLTIM ROSSINYOL. Joan Pla.
46. MISSATGE EN UN RELLOTGE. Maluy Benet.
47. AMABLE. Francesc Mompó.
48. VISIÓ NOCTURNA. Mariano Casas.
49. EL MANUSCRIT SAMOS. Julián Arribas.
50. ELS CAVALERS DEL DRAC. Manel Àlamo Garcia.
51. PELS ULLS DE LUCRÈCIA. Adela Ruiz Sancho.
52. ENCARA QUE ENS CREGUEN VENÇUTS. Jordi Querol.
53. VESPRES DE FOC. Vicent Sanchis.
54. L'ÚLTIM ESTIU ABANS DE CHICAGO. Santiago Forné.
55. CAMÍ SENSE RETORN. Joan Pla.
56. TAN SOLS HO SAP EL VENT. Víctor Peris i Grau.
57. BOMBONS AMARGS. Pep Castellano.

58. CONTRABAN DE TRAMUNTANA. Guillem Rosselló Bujosa.
59. LA MEMÒRIA DEL SILENCI. Lluçia Vallés i Calvo.
60. A LA CONTRA. Francesc Gisbert Muñoz.
61. HISTÒRIES D'UN ALAMÍ. Vicent Sanchis.
62. VESPRES DE TARDOR. Josep Lluís Tàrraga.
63. LA CONFESSIÓ. Pasqual Mas.
64. EL SECRET DEL COLLAR DE DIAMANTS. Joan Pla.
65. LA IAlA TONA. Mª Luisa Hernández Jiménez.
66. EL DIARI DEL PARE. Vicent Sanhermelando Bellver.
67. LA PLAÇA DEL GALL. Josep Usó i Mañanós.
68. CORRE, TANGO BOB, CORRE! Maurici Belmonte Monar.
69. DIFÍCIL DECISIÓ. Joaquina Barba.
70. CARTES AL MÉS ENLLÀ. Olga Borràs Boada.
71. FÀTIMA I CRISTINA. Josep Usó i Mañanós.
72. UN PONT SENSE BARANES. Vicent Sanhermelando Bellver.
73. ENDEVINA QUI. Gemma Pasqual i Escrivà.
74. AVENTURA A TUNÍSIA. Vicent Sanchis.
75. CENDRES A BATALLA. Alejandro S. Oltra.
76. LA NOSTRA AVENTURA AFRICA. Francesc Gisbert i Muñoz.
77. EL JARDÍ DE LA MEMÒRIA. Josep Franco.
78. METRÒPOLI. Pasqual Mas i Usó.
79. MÀSCARES TRENCADES. Santiago Forné Andreu.
80. LES AVENTURES DE TIRANT LO BLANCH. J. Martorell
(Adp. J. Palomero).
81. EL CAFÉ DE LA MALVA. Vicent Sanhermelando Bellver.
82. UNA HISTÒRIA DE FICCIÓ. Jovi Lozano-Seser.
83. FLOR DE CARXOFA. Xavier Mínguez López.
84. EL PORTAL DEL LLEÓ. Ivan Carbonell Iglesias.
85. ALISON I L'ENIGMA DE L'AMOR. Maurici Belmonte Monar.
86. UN CAFÉ SOL. Maluy Benet.

87. L'ESTRANYA DONA MEXICANA. Enric Lluch i Girbés.
88. PARIS BLONDE. Vicent Enric Belda.
89. VENDETTA. Leandre Iborra i Polo.
90. ELS CRITS MUTS. Roser Barrufet Soldevilla.
91. SAPERE AUDE. Leandre Iborra i Polo.
92. A NOU PEDRES DE TU. Marcos Morales Peláez
93. TEMPS DE FANG. Albert Hernández Xulvi.
94. LA TACA. Carles Durà i Herrero i Antoni Rubio i Reverter.
95. OTRANTO. Magda Añon Espert.
96. SITOÉ. Maurici Belmonte i Monar.
97. M'HE ENAMORAT D'UN OCUPA. Vicent Sanhermelando Bellver.
98. GERMANIA, TEMPS DE REVOLTA. Vicent Palacios Bellver.

GERMANIA, TEMPS DE REVOLTA

Vicent Palacios Bellver

TABARCA
ECIR
MARFIL

«...regnarà per tot lo món la justícia popular, e tot lo món, per consegüent, serà partit en comunes, així com hui se regeix Florència e Roma, e Pisa e Sena e d'altres ciutats d'Itàlia e d'Alemanya»

(Francesc Eiximenis, *Dotzé de Lo Crestià*, 1484)

1519, mitjans d'agost

Encara és fosc quan Jaume Pons ix de Torrent per la porta del Raval cap a València. La vila de Torrent és un senyoriu de l'Orde de Sant Joan de l'Hospital des del repartiment del rei Jaume en 1238. Té unes 150 cases, se n'han construït moltes extramurs i fa temps que les portes de la muralla no es tanquen de nit. Du del ramal una rècua de tres matxos amb les sàries plenes a vessar de calç, cada mul en porta dotze barcelles. Jaume fa els càlculs de cap: l'encàrrec és de seixanta cafissos i dotze barcelles fan un cafís; li caldrà fer vint viatges. Vint oportunitats d'anar a la ciutat que tant li agrada, tan distinta del poble, d'escoltar novetats, d'aprendre.

Ha deixat darrere les últimes cases de Torrent i ja es veu la sanefa blava de la mar per la banda de llevant, comença un nou dia. Davalla la costera de la vora dreta del barranc de Xiva, caixer ample i profund, sec la major part de l'any però insuficient per a donar eixida a les avingudes quan plou

fort en les muntanyes de Godelleta, de Bunyol, de Xiva o de Xest. De vegades s'ompli de vora a vora i l'aigua baixa amb tanta força que s'ho endú tot per davant. Jaume travessa la passera de pedra construïda sobre els màrgens d'un esquist corrent d'aigua que, després de les últimes pluges, baixa de les escorrenties de la serra Perenxisa fins a desembocar a l'Albufera. Fa poc que l'autoritat municipal torrentina, els jurats, feren cas de la recomanació del Consell Particular, i substituïren la palanca de fusta que s'endugué l'última barrancada. Abans calia llevar-se les espadenyes, passar descalç, i posar-se-les després. Puja la costera de la paret de l'esquerra del barranc i enfila el camí de València; llegua i mitja que el durà a la capital en un parell d'hores si fa no fa. Les moreres que fan ombra al camí l'acompanyaran tot el trajecte.

És una via prou concorreguda a eixa hora i va saludant altres traginers que porten a la ciutat forment o vi, llauradors que duen a vendre hortalisses collides el dia d'abans, granerers o d'altres menestrals que van per raó del seu negoci. Quasi tots li passen al davant, els animals noten el pes de la càrrega i no els pot fer anar més de pressa. Jaume ha après de son pare, Miquel Pons, a estimar els animals, a no maltractar-los; en la séquia de Faitanar es deté un moment per a que abeuren i continua. Ja no pensa parar fins arribar a València, davant del Portal Nou, a on li ha dit son pare que ha de dur la calç per encàrrec de la Fàbrica de Murs i Valls; dos anys abans havia hagut una gran riuada que negà la ciutat i s'endugué uns quants ponts que ara s'estan reconstruint.

A Jaume li agrada la faena que fa i a sovint es pregunta si és calciner o traginer. Ha après l'ofici de son pare que l'aprenqué del seu, i així cap arrere durant no se sabia quantes

generacions. La calç és imprescindible per a alçar palaus, esglésies i fortificacions, però també per a edificacions més humils, per això en demanen tanta; la faena no s'acaba mai. Recorda desvanit quan l'avi li contava que els avantpassats havien servit calç per a bastir l'almodí, el palau Reial, el convent de Sant Doménec, l'església de Sant Nicolau i moltes altres construccions sòlides de pedra picada i morter. Això el motiva i el fa sentir-se bé quan passa per davant d'alguns d'eixos edificis.

Mentre pensa tot açò arriba a l'alqueria de Patraix, des d'allí divisa València, ja es veu amb claredat la muralla i els nombrosos campanars que hi sobreixen. A sovint ha d'arrear els matxos que acusen el cansament i afluixen el pas.

—Va, que ja quasi estem, en arribar esmorzarem —els diu tot palpant el mig sac de garrofes que abans d'eixir ha nugat damunt de la sària del que va davant, el més fort dels tres.

Fa dos hores que s'ha despertat, amb els primers cants dels pollastres. Ha aparellat els matxos, abans els ha passat l'estríjol i els ha protegit el llom amb un llençol gastat per evitar que el polsim de la calç els faça mal en la pell. Damunt, una albarda de palla fa de coixí a una sària d'espart. Es desdejuna amb un tassó de llet, acabada de munyir per sa mare, i un tros de coca; mentre, son pare ha omplit les sàries de calç amb una pala de fusta i ha tapat les càrregues amb mantes velles. Jaume es fica al sarró un entrepà de formatge i llonganissa seca, se'l penja al muscle en bandolera i s'acomiada dels pares.

—Ves amb compte fill, i no t'entretengues per València que hi ha molts perills. T'esperem a dinar —fa la mare.

Està prop de la capital, només en acostar-se als ravalers ja es percep un medi diferent, atapeït de gent, cavalleries i carruatges

que ixen o busquen la porta més adequada per a endinsar-se en la ciutat. El camí el du directament a la porta que diuen de Torrent però no hi entra, gira a l'esquerra i circumda la muralla en direcció a les torres de Quart, conegudes també com les de la Calç per ser l'accés habitualment emprat pels calciners. Es deté un instant per a que prenguen alé els muls mentre ell admira la impressionant alçada de les torres, però tampoc no hi entrarà per ací ni per la Porta dels Tints que ve després; seguirà recte fins arribar al riu Túria. Mentre camina per la vora del mur n'admira les dimensions i la consistència. Comparada amb la de Torrent —una humil i rònega paret de tapiera— la muralla de València resulta descomunal, farà el doble d'alçada i té merlets.

En arribar al riu pregunta pel mestre d'obres, qui de seguida li assenyala a on ha d'abocar la calç. Ha d'esperar un poc fins que acabe de descarregar un altre calciner que ha arribat abans, el coneix de vista, és de Quart de Poblet i porta un carro tirat per dos haques. Quan li toca, Jaume aboca la calç en cabassos d'espert grans que, enganxats per les anses, s'elevan per a ser pesats en una balança romana penjada d'una barra de fusta grossa que dos hòmens sostenen al muscle.

En acabant, el pesador li indica que pot passar a cobrar. Jaume espolsa les mantes, les plega i les guarda dins de les sàries buides. Tot seguit, situa els animals a l'ombra lligats a una morera i els posa a cadascú el morro dins d'una bossa de tela de sac amb una ració de garrofes; els la deixa penjada del coll i se'n va a pels diners.

—Com està ton pare? Des que vens tu que no l'hem vist per ací, dis-li que t'he preguntat per ell —li diu el mestre d'obres. I sense esperar resposta li paga els diners convinguts. Jaume

s'amaga les monedes en la faldriquera que du enganxada a la part de dins de la faixa tot vigilant que no el veja ningú, allí estaran segurs.

Fa no res que els obrers han parat a esmorzar i el conviden a unir-se a d'ells. Abans però, s'agenolla a la vora de la séquia que passa pel costat, vol rentar-se les mans, tirar-se uns grapats d'aigua fresca a la cara i llevar-se la suor. S'eixuga les mans en els saragüells, s'asseu a terra encreuant les cames i trau la vianda del sarró disposat a menjar-se-la mentre escolta la conversa que ja havien encetat els hòmens. Parlen del descontent generalitzat del poble: els oficials reials —i també els de la ciutat— havien encomanat als gremis organitzar-se per a la defensa de la ciutat i Regne davant els atacs de pirates que assotaven les poblacions de vora mar. Damunt, una epidèmia de pesta ocasionà molts morts, i els nobles i els cavallers, amb famílies i servents, havien fugit a les possessions rurals per temor a contagiar-se. El mateix havien fet bona part de les autoritats, això indignà el poble que es va sentir abandonat i indefens. Per fer front a possibles incursions dels pirates, només quedaven els menestrals, lleials al rei.

A tot açò calia afegir els sermons apocalíptics d'un frare a la Seu, que assenyalava els pecats de sodomia que es feien a la ciutat com a causa de les desgràcies amb què Déu castigava el regne de València. La plebs, esperonada i confosa, es va avalotar i no havia parat fins aconseguir l'execució en la forca de quatre hòmens acusats pel predicador i, poc després, la d'un flequer tonsurat al qual els quatre havien delatat com a sodomita.

—I tot ha ocorregut en les darreres setmanes —conclou l'obrer de vila que, amb desimboltura, ha fet el resum de la situació.

—Eixes coses no passarien si férem el que diu Joan Llorenç, ell sí que té trellat i sap el que ens convé al poble —fa un més jove. Un tercer es disposa a intervindre però és interromput pel mestre d'obres que crida a reincorporar-se al tall; ja n'hi havia prou de xarramenta.

Jaume declina amablement la bota de vi, només beurà aigua de la botija; deslliga els animals i s'acomiada dels obrers:

—Fins la setmana que ve, si Déu vol.

—Adeu, Jaume. Si entres pel Portal Nou ves amb compte amb les pecadrius. O no, ja saps què busquen —li contesta un manobre amb sorna, com una xirigota maliciosa seguida de les rialles dels altres.

Jaume sap que no ha de respondre a la provocació i se'n va, enrogit i capcot, muralla avall cap a les blanqueries. Ben bé recorda el que li va passar fa uns mesos: havia sentit parlar prou del bordell de València, la curiositat el va vèncer i, en acabant la faena, s'acostà a mirar abans de tornar a casa. La pobla de les fembres pecadrius és el nom d'un barri clos dins de la muralla, amb una sola porta custodiada pel regent que, quan Jaume es va parar al mig de l'entrada per a observar l'interior del recinte, li va dir:

—Si vols entrar, els animals s'han de quedar fora; jo els pegaré una mirada de tant en tant. I si dus diners també pots deixar-me'ls i en eixir te'ls tornaré.

Jaume desconfià de l'oferiment. I si en eixir no estaven els matxos? Llavors se li acostaren dos dones i començaren a provocar-lo per a que entrara. La primera s'eixamplava amb les mans el generós escot que duia fins a mostrar-li els mugrons. Jaume obrí els ulls bocabadat, notà com li creixia el cos tot amerat d'una sensació plaent. L'altra meretriu l'havia abraçat

per darrere tot refregant-li les mamelles per l'esquena. Amb la mà esquerra li acariciava el pit mentre, a poc a poc, feia abaixar la dreta per damunt dels saragüells en busca d'alguna cosa dura fins que la va trobar: la faldriquera amb les monedes que havia cobrat per la calç. El dring dels metalls despertà del somni a Jaume qui, sense soltar el ramal, s'apartà d'un salt i pegà a fugir amb els muls els quals, lliures de càrrega, trotaren amb facilitat darrere d'ell. En arribar al cantó alentí el pas sense girar-se, li feia vergonya escoltar els crits i la riota de les prostitutes; i també de la gent que havia vist l'escena.

Algú dels mirons que hi dotorejaven morbosament el reconegué i ho va contar als manobres, per això li fan broma cada volta que el veuen. Però Jaume no s'ho pren a mal, ni ho considera un demèrit, al contrari, el reconforta pensar com fou capaç de no posar en perill de perdre ni els animals ni els diners. D'altra banda, a qui podria acusar de res? Fet i fet, també ell actuà com un tafaner en acostar-se a guaitar al bordell. Aquell dia, en tornar al poble, li ho contà tot al seu amic Pere, qui insistia en fer-li preguntes perquè li agradava saber tots els detalls. Des que van entrar en l'adolescència, parlar dels misteris de la carn els atrau i els interessa. Però mossén Joan els ha avisat seriosament: el sexe és pecaminós i malsà; per eixe camí aniran a l'infern. Ells, confosos i astorats troben consol en l'auto-estimulació, malgrat resultar un conhort minso perquè mossén els diu que també és pecat. A Clara, la veïna i amiga habitual de jocs i confidències, no s'han atrevit a comentar-li-ho mai; tot i haver forjat una gran confiança entre tots tres, hi ha temes que els fa vergonya tractar davant d'ella.

Una forta sentor trau a Jaume dels seus pensaments carnals, ha arribat a les blanqueries, situades fora de la muralla per la pudor que desprenen. Els blanquers compren les pells dels animals que sacrifiquen els carnisers i, encara fresques, les submergeixen en un bany de calç morta per a llevar les restes de carn i rascar les impureses. Una volta netes les venen als assaonadors que les transformaran en cuir per a fer sabates, bosses o guarnició de les cavalleries. Jaume pregunta al mestre blanquer, Roc Cervera, a qui coneix d'altres viatges, si necessita calç.

—Sí, és el primer dia que vens després de la pesta i se'n està acabant, demà sense falta caldria que en dugueres tres cafissades.

S'ha fet hora de tornar a casa i hauria de començar el camí invers perquè és un poc tard, però no pot resistir-se a l'atracció de la Porta dels Serrans, per a ell l'accés més vistós de la ciutat. Davant l'arc d'entrada es para un moment a contemplar la bellesa de la decoració de la façana, que anuncia als forasters el que els espera en l'urbs. En travessar les torres s'emociona, és com passar per un arc de triomf que l'introdueix en la ciutat que el té embadalit, tan distinta de Torrent. Transita pel carrer dels Serrans mirant les botigues i els obradors dels menestrals, passa pel Trinquet dels Centelles, després puja pel carrer de Cavallers i contempla bocabadat els palaus gòtics, està fascinat. En arribar al Tossal gira a l'esquerra per la Bosseria i s'acosta al mercat, li agrada veure les parades, respirar l'aire encisador d'olors, sorolls i colors; el bullici de la gent, els crits dels venedors. De sobte veu les tres forques a la cantonada de l'església de Sant Joan, tot i no haver-hi ningú penjat sent una punxada a l'estómac, és el que no li agrada de València.

Recorda que a la porta del bordell en va veure una altra. Massa forques, ell té un caràcter pacífic, la violència li fa nosa.

S'endinsa en el barri de Velluters, eixirà de València per la Porta de Torrent. Ara els muls caminen més lleugers, sense la càrrega i perquè saben que van a l'estable a on els esperen menjar i descans. Camí de casa pensa en tot el que ha escoltat a l'esmorzar, qui ha parlat? I qui és Joan Llorenç? Demà tractarà d'assabentar-se'n un poc més, preguntarà als blanquers a veure què li conten. Fa molta calor, busca l'ombra de les moreres que hi ha als marges dels camps; però el sol està massa alt i a penes se'n pot beneficiar. Abans d'entrar a Torrent deixa que els muls abeuren en la séquia que abasteix el poble amb aigua de la serra Perenxisa.

En arribar a casa entra els animals a la quadra, els desaparella i els posa farratge al pessebre. Com que tardava, els pares ja han dinat, li han guardat un plat de calent, cigrons amb bledes i ou bollit; i de postres una tallada de meló i un xanglot de raïm primerenc. Mentre s'ho menja, entrega els diners cobrats a sa mare, que porta els comptes. Alfonsa Piqueres, a més d'atendre la casa, despatxa calç a la menuda per emblanquinar. La casa és gran perquè en realitat són dos edificis junts i comunicats: en el més ample, estan les quadres dels animals, el corral enmig i en front, un parell de porxades ben espaioses a on guarden el carro i emmagatzemen la calç. En l'altre, el més menut, viu la família.

El pare seu a taula mentre Jaume s'acaba les postres, estava esperant-lo per a anar a l'horta. Ja té l'haca enganxada al carro, faran herba per als conills i farratge per a les cavalleries i les vaques; de pas, colliran algunes hortalisses. Els acompanyarà Cosme, el germà menut, que només té sis anys però ha

d'aprendre-ho tot. Jaume informa el pare de l'encomanda que li han fet els blanquers per a demà. Ha vist que encara queda calç a casa però despús-demà pujarà als forns a baixar-ne més i reomplir la porxada. Si fa un viatge cada setmana a les obres del pont té faena fins a passat Nadal. I si li donen pressa, li ho dirà a Ahmed que bé l'ajudarà. En el carro li conta el que ha escoltat a València: el descontent de la gent. Miquel Pons atén el fill amb admiració: és responsable i treballador, però pateix per l'entusiasme amb què es pren les coses, té por que l'enganyen, que l'engalipen.

—Ves a espai, no et fiques enmig d'algun embolic; i és millor que no li ho digues a la mare, que pateix molt —li aconsella convençut que no li farà molt de cas.

Jaume és prim i àgil, de complexió més bé menuda, però vigorós. Té un tarannà simpàtic, franc i generós; a més d'ajudar en els forns de calç s'encarrega de servir les encomandes a València. Miquel està satisfet amb el fill major, és molt espavilat, es nota que sap de lletra; i també de números. Pensa que encertà en acceptar l'oferiment de mossén Joan per a instruir a Jaume, potser hauria de fer el mateix amb Cosme. És un bon ofici el de calciner, la calç és molt demandada pels mestres d'obres, imprescindible per al morter que uneix amb força els carreus dels edificis importants. També és necessària a les blanqueries per a adobar la pell dels animals morts i convertir-la en cuir. A més a més, s'usa per a emblanquinar parets i com a desinfectant, per això en quasi totes les cases sol haver-ne una gerra. Prop de Torrent hi ha els elements que cal per a fer-ne: pedra i llenya al boscatge del Vedat, i també a la serra. Per això hi ha veïns que són calciners, uns com a menestrals i uns altres com a oficials o aprenents.

Mentre tornen a casa amb el carro ple, Jaume reprén la conversa que mantenien a l'anada i li comenta a son pare:

—Puc entendre el malestar de la gent quan pateix els abusos dels qui manen, però no comprenc altres coses, com ara per què es persegueix amb tanta sanya els sodomites.

—No et calfes massa el cap, fill, sempre hi ha gent que sap fer niu de tota brossa. No tenen escrúpols d'aprofitar els patiments o les desgràcies alienes per a traure'n profit, uns desviant l'aigua cap al seu molí, d'altres fent fum per a ocultar el foc.

—Però què té a veure això amb la Germania? —insisteix a preguntar Jaume en el moment que apleguen a la porta de casa.

Miquel s'afanya a baixar del carro, alliberant-se d'haver de donar una resposta que no sap.

L'endemà, Jaume torna a València a dur la calç que han demanat els blanquers.

—Afanya't a descarregar, Jaume, que el mestre ens ha donat permís per anar a escoltar Joan Llorenç i volem arribar a punt —li diuen els aprenents que l'atenen.

—On serà això? —pregunta Jaume.

—En la placeta del portal de la Corona, al costat de l'hort dels Tiradors que tenen els paraires; si vols pots vindre-te'n.

—Sí, gràcies, hui no tinc cap encàrrec, si em feu el favor d'esperar-me mentre cobre, aniré amb vosaltres.

Jaume no pot dissimular el neguit i el mestre Cervera li ho nota. El coneix des que començà a vindre acompanyant el pare per a aprendre la seguida; sempre ha vist en ell un jove despert i diligent i li ha pres afecte.

—Què et passa, xiquet? Et veig un poc impacient...

—No res, mestre, que m'estan esperant els aprenents per anar a escoltar Joan Llorenç i no vull fer tard.

—No patisques, que arribarem d'hora, jo també aniré amb vosaltres, he encomanat a un parell d'oficials de confiança que tinguen mira de la blanqueria. Els animals poden quedar-se ací que estaran ben cuidats, posa'ls a l'ombra i en acabant tornaràs a per ells; si els dus tardarem més i no et podràs acostar molt.

Jaume està que no cap en la pell de content, quina oportunitat d'escoltar l'home de qui tothom tant parla, tenia tantes ganes de conèixer-lo! Se sent important i protegit al costat del mestre blanquer i, pel camí, s'atreveix a preguntar-li:

—Mestre, qui és Joan Llorenç?

Roc Cervera camina a pas lleuger pel carrer dels Roters, ha triat la dreuera que creu més ràpida per anar al de la Corona, i sense mirar el jove calciner li respon:

—És un paraire instruït i amb molt de trellat, parla com un savi i et convenç de seguida amb el que diu. Ho podràs comprovar tu mateix. Llorenç recorre les sentències que considera injustes, l'assessoren dos advocats autoritzats pel rei i guanya molts plets. Això li ha donat fama i renom en València. S'ha fet amb el respecte dels oficis i tothom el considera el principal ideòleg de la Germania. Els gremis l'admiren i el segueixen. Ell és partidari de la doctrina política d'Eiximenis...

—Disculpeu, mestre, qui és Eiximenis? I què és la Germania?

—La paraula germania vol dir lligam entre germans. Llorenç la utilitza per a propugnar que els menestrals actuen amb germanor per ajudar-se entre ells. Pel que fa a Francesc d'Eiximenis, et diré que fon un frare franciscà savi i honrat,

de molt de prestigi a la Corona d'Aragó des del segle passat. Escrigué molts llibres. En un que es diu *Regiment de la cosa pública*, s'inspira Llorenç quan parla. Ara el sentiràs, ja hem arribat.

A la placeta hi ha prou de gent. Arrimat a la paret que fa ombra hi ha un home dret vell, d'uns 60 anys, que, amb les mans, fa gestos demanant a la gent que tinguin calma i s'asseguen a terra, així veuran millor els de darrere. Però la impaciència per sentir al mestre fa la cridadissa cada volta més intensa. Joan Llorenç creu que no convé fer esperar més, alça els braços, senyal que fa callar la multitud, i comença:

—Germans menestrals, hòmens honrats, gent laboriosa i de bona voluntat que m'escolteu: fa dos mesos patírem en València una epidèmia de pesta i heu vist com els nobles, els cavallers i la major part de les autoritats fugiren a les possessions dels pobles i ens abandonaren. Ens deixaren sols i indefensos, no només enfront de la pesta sinó també davant de possibles atacs dels pirates que estan saquejant les viles de la costa. Però els menestrals, férem arribar el malestar del poble al governador de València Lluís de Cabanilles. Li recordàrem que el rei Ferran II el Catòlic, abans de morir, ja havia autoritzat que els pobles del Regne es proveïren d'armes per a qualsevol cosa que poguera succeir. Eixe permís havia quedat en desús, i és arribat el moment de fer-lo servir. Per això, el rei Carles I ens ha concedit la possibilitat de portar armes i ha autoritzat els gremis a organitzar milícies per oficis. Si l'estament militar ha fugit per la pesta, ens haurem de defensar nosaltres.

La multitud interromp l'orador amb crits i aplaudiments entusiasmats. Llorenç, amb prou faena, demana silenci, els fa callar i continua.

—Primer el riu se n'isqué de mare, negà la ciutat i trencà els ponts; després vingué l'amenaça berberesca, tot seguit el brot de pesta... Portem massa temps sofrint els càstigs de Déu perquè tolerem el mal govern i l'exploració dels pobres. Estem farts de patir abusos dels senyors, les injustícies dels qui ens han d'aplicar els Furs... I damunt, només apunta el perill, ens deixen desamparats. I vos preguntareu: Quant de temps hem de seguir suportant aquesta penitència? I jo dic, prou!, ja n'hi ha prou, germans, hem de dir prou a la situació.

Els crits de la gent corejant «prou» interrompen el discurs. En aquietar-se la cridòria segueix parlant l'orador.

—Ha estat l'absència de cavallers i autoritats el principal motiu pel qual el governador ens va convocar als oficis i ens va ordenar, en nom del rei, formar milícies urbanes. De deu en deu hòmens, per confraria de cada gremi. Ara, també ell se n'ha anat a viure a Morvedre. I quan, pels avalots que acabaren amb la crema del flequer sodomita, els jurats l'han fet vindre, Cabanilles ha decidit revocar l'autorització de dur armes i se n'ha tornat a Morvedre! Els gremis no obeam un governador que ens abandona en els moments de dificultat. No és el rei qui ha revocat l'autorització perquè els gremis tinguem armes, per això continuarem proveint-nos-en fins que el nou rei vinga a jurar els Furs. Però cal que fem bon ús dels drets que hem rebut. Els agermanats hem format denes per protegir-nos i per protegir el patrimoni del rei. Nosaltres no anem contra ell. Al contrari, respectem el rei i els Furs; només estem contra el mal comportament dels senyors i contra les injustícies.

La concurrència, exaltada, respon amb crits de «visca el rei». Jaume està sorprès d'escoltar aquell home, era cert el que li havia dit el mestre blanquer, quina destresa per a expressar-se, quina

capacitat per a captar l'atenció de l'auditori... A més, li agrada el que li ha escoltat. Però no sols és l'orador qui reclama silenci per a poder continuar, molts dels presents s'afigen a demanar al públic que calle per a poder entendre millor el mestre; Jaume n'és un. Joan Llorenç creu arribat el moment de rematar el missatge:

—Les extralimitacions dels senyors són el nostre pa de cada dia. I sabeu que són conseqüència d'una justícia, que de justícia només té el nom, aplicada per hòmens corruptes. Els governadors del Regne toleren els desafurs comesos pels nobles, o fan com qui no els veu. Menestrals i llauradors, germans: som els únics que podem restaurar el bon govern a la ciutat i fer que la justícia i el temor a Déu guien la conducta de les autoritats i del poble. Si ens mantenim agermanats serem capaços d'implantar una nova manera de governar a la nostra ciutat i el Regne. Cal que València es regisca per l'acord de tots, com passa a Venècia o Gènova i els seus règims comunals. Demanem la participació del poble en el govern de la ciutat i en l'administració de justícia. Cal escampar l'esperit de la Germania arreu del Regne. Germans, visca la Germania!

Tota la plaça és un clam unànime victorejant a cor tant la Germania com l'orador. Jaume també ho fa, l'eloquència de Joan Llorenç l'ha penetrat, li fa la impressió que és un home sincer. Parla de germanor, de justícia popular, quines paraules tan boniques! Defensa els interessos del poble i respecta el rei i els Furs. Jaume no veu res de mal en això. I encara l'ambient eufòric del moment li ha contagiats entusiasme. Està content, observa i intenta retindre en la memòria cada detall del que ha vist i escoltat.

En acabar-se els vitols queda una remor de conversa que s'apaivaga conforme la gent va dispersant-se a poc a poc. El

mestre blanquer posa una mà en el muscle de Jaume, que està un tant abstret, i el sacseja amistosament com per a despertar-lo d'un somni.

—Ens n'hauríem d'anar ja, nosaltres hem d'atendre els obradors i tu has de tornar a casa, pel camí em contaràs què t'ha paregut el mestre paraire.

Roc Cervera mamprén a caminar a bon pas, en sentit invers, pels mateixos carrers que els han dut fins allí; el segueixen els aprenents i Jaume que li manifesta:

—Vos estic molt agraït per haver-me oferit l'oportunitat de conèixer Joan Llorenç, teníeu més raó que un sant, tot se li entén i tot el que diu és just i et convenç. I com sap captivar l'atenció de la gent! Ja he vist que els menestrals l'admiro i li fan cas, a mi també m'ha semblat bé tot el que li he escoltat. ¿Com podria saber més d'Eiximenis i de la seua doctrina? M'ho podríeu dir?

—Estava segur que t'agradaria Llorenç, a mi em va passar el mateix la primera volta. Ara vaig a escoltar-lo sempre que puc, de fet, si m'he agermanat és per ell. Quant a Eiximenis, crec que ho hauries de parlar amb el rector del teu poble, ell en deu saber alguna cosa. Saluda ton pare de part meua.

Han arribat a la blanqueria, Jaume s'acomia del mestre i dels aprenents, dona les gràcies als oficials que li han cuidat els matxos i se'n va cap a casa. En prendre el camí de Torrent alleugereix el pas, sap que els pares s'intranquil·litzaran per la tardança i vol recuperar, com més millor, el temps que s'ha entretingut escoltant Joan Llorenç. Camina cavil·lós: eixe home l'ha colpit amb la seua retòrica, tot el que diu li pareix just i beneficiós per al poble. Pensa com li ho contarà a son pare, i a mossén Joan a qui també li preguntarà per la doctrina d'Eiximenis; però primer els ho dirà a Pere i a Clara.

Pere és fill de Bernat Silla i d'Agnès Ferrer. No té germans; sa mare, contra el seu desig, no ha pogut tindre més fills. El pare és llaurador de bona posició, un dels que més terres treballa. A més dels de la comanda, sobre els que té el domini útil, amb el temps ha adquirit uns altres camps als termes limítrofs: Godelleta, Alaquàs i Quart de Poblet. A sovint contracta jornalers i és considerat un dels veïns més rics del poble, un prohom. Pere és alt i ben paregut, amable i atent; ajuda son pare en el camp, però cada volta ho fa més com a administrador que com a bracer. Igual que Jaume, aprengué a llegir i escriure amb el rector; i després anà una temporada llarga a casa de l'escrivà, a poqueta nit, a millorar l'escriptura i aprendre llatí i una miqueta de càlcul.

Clara és filla de Bartomeu Falcó, un llaurador que no té prou terra per a mantindre's ell i la família; per això ha d'ajudar-se treballant de jornalero, si és elegit, accepta de grat oficis municipals com ara sequier, mostassaf o alguatzil, de designació anual. Clara és forta, esvelta i bonica. Alegre, encara que un poc tímida, s'enrogeix quan els hòmens li miren els pits i intenta dissimular-los davall del mocador que sempre porta creuat des dels muscles a la cintura. Ajuda sa mare, Blanca Fort, en les faenes de casa i amb els animals, i en època de collites va al camp. Així la mare es pot dedicar a brodar teixits per a un velluter de València que ve cada quinze dies a endur-se les peces fetes, pagar-li-les i encarregar-li'n de noves; tot el que pot ho estalvia per al dot de la filla. Tampoc no té germans; tres que li'n donà sa mare, moriren a poc de nàixer. La casa de Clara fa paret mitgera amb la de Jaume on, des de xicoteta, ha estat tothora entrant i eixint com si fora la seua.

Alfonsa l'estima com la filla que sempre ha desitjat i mai no ha pogut tindre.

Tots tres, Clara, Pere i Jaume, tenen la mateixa edat, entre quinze i setze anys, viuen al mateix carrer, han jugat junts des de menuts i han fet una forta amistat. Pere se sent atret per Clara i li ha insinuat en alguna ocasió les seues intencions. A Jaume també li agrada Clara, se li nota en la mirada, però no s'atreveix a dir-li-ho, sap que no pot competir amb el benestar que li ofereix Pere. Clara no es manifesta, aprecia els dos i prefereix esperar a tindre les coses més clares. Sap que no pot triar, no pot fer-se il·lusions ni albergar falses esperances; els matrimonis depenen dels acords a què arriben les famílies dels fadrins i les fadrines que es casen.

Les nits d'estiu la gent sol eixir a sopar a la porta del carrer, després prenen un poc la fresca abans d'anar-se'n a dormir; bona manera de suportar les basques d'agost. Els més jòvens solen ajuntar-se a banda a jugar o parlar mentre els majors raonen de les seues coses. Clara i Pere escolten Jaume encuriosits, tots tres han fet el seu rogle a part; les novetats que porta de València els fascinen.

—Aquest matí m'han convidat a escoltar el mestre Joan Llorenç, mai no havia sentit parlar a ningú com ell, s'expressa amb seguretat i amb calma, sense cridar ni ofendre, i és clar i persuasiu, hauria volgut que l'haguereu sentit. Explica tots els problemes que pateix el poble per causa del mal govern i les injustícies. Diu per què és bo que els menestrals organitzen milícies: per protegir-nos i defensar els Furs i el patrimoni reial, per això el rei ho ha autoritzat. Els nobles cometen contrafurs i els governadors miren cap a un altre costat. Els menestrals i els llauradors haurien de formar part del govern, i només si

ens mantenim agermanats ho podrem aconseguir —els conta.

—Quina sort tens de poder anar a València tan a sovint i veure els palaus i les esglésies, d'escoltar la gent... Jo només hi he anat un parell de voltes quan era menuda i quasi no me'n recorde de res, només d'unes torres molt altes i un campanar encara més alt —contesta Clara mirant a Jaume amb admiració.

A Pere no li agrada massa el que ha dit Jaume, han sigut i són molt amics però darrerament li preocupa l'interés que té per la política, li fa por que això els pugui distanciar. Ell creu que cal dedicar-se a treballar i deixar que els governants facen com sempre han fet, manar i administrar, bé o malament. No veu gens clars els beneficis que pugui portar la Germania. Reconeix, sense dir-ho, que Jaume sap expressar-se millor que ell i té habilitat per a contar el que passa, però també el considera un idealista i potser es deixa enredar amb facilitat pel primer orador brillant que escolta, diga el que diga. Mentre pensa açò, observa la mirada afectuosa que Clara fa a Jaume i sent la necessitat de tercerejar. Sap que ningú dels dos no ha anat mai a la mar, només l'han vista de lluny quan van al Vedat o a la serra, o si alguna volta han pujat a la torre. I no es pot estar de dir:

—Jo també he anat moltes vegades amb mon pare a València, a l'almodí, a la llotja o al mercat, fins i tot una vegada el vaig acompanyar al Grau a dur cuirs de vi per a embarcar. Aquell dia l'aigua estava serena i les barques podien tragar fàcilment les mercaderies des del moll de fusta als vaixells ancorats aigua endins. No he trobat res tan bell com la mar, immensa, tan blava...

Jaume capta la incomoditat de Pere, no vol rivalitzar amb ell per l'afecte de Clara i s'acomiada.

—Crec que s'ha fet hora d'anar a dormir, estic cansat i he de matinar.

Ahmed és mudèjar, els seus avantpassats eren torrentins i ja es dedicaven a fer calç; quan en 1248 van ser expulsats del poble foren acollits per uns parents a la moreria d'Alaquàs, fins que pogueren instal·lar-se en l'alqueria Perenxisa, unes poques casetes molt modestes fetes de pedra seca. Allí continuen vivint famílies morisques, bona part dels membres fan de calciners per als propietaris dels forns. Solen ser laboriosos i bona gent, conserven l'algaravia com a llengua, però quasi tots entenen el valencià i no són pocs els qui han après a parlar-lo.

Ahmed sempre ha treballat per a Miquel Pons, que té tres forns, dos que els heretà de son pare i un altre que ha fet ell perquè cada volta li demanen més calç. En realitat el tercer forn l'ha fet Ahmed que és qui més coneix l'ofici de calciner, ell també l'aprengué dels avantpassats, per això no se sap ben bé qui ensenyà a qui en un principi, és a dir, quina família es dedicà primer a la calcineria. No té clar si els Pons que vingueren de Lleida a viure a Torrent ja eren calciners o aprengueren a fer calç en arribar ací. En qualsevol cas, allò cert és que ara Ahmed i Miquel, tots dos, coneixen bé l'ofici i l'han transmés als fills. Els tres forns estan a la falda de la serra, aprofitant el desnivell i la proximitat de la pedrera. Els forns poden treballar tot l'any, però l'estiu sol ser l'època de major funcionament, mentre que l'hivern s'aprofita per a trencar i extraure la pedra, una faena que la calor fa més pesada. I també per fer provisió de llenya i acostar-ho tot, amb l'ajuda d'un parell de matxos, a la vora dels cremadors.

Els forns, construïts amb pedra, fang i fusta, no es poden apagar els dotze dies que sol durar la cocció. Llavors, tres o més persones es queden a dormir en una barraca a la vora i, per tandes, vigilen el foc dia i nit mirant de mantindre'l encès i a la mateixa intensitat. En acabant, cal esperar un parell de dies fins que el forn s'ha refredat i es pot traure la calç per emmagatzemar-la a cobert de la pluja. En conjunt, el procés dura un mes llarg, acabat el qual cal netejar el forn, reparar els desperfectes i deixar-lo a punt per a una nova cuita.

La relació d'Ahmed i Miquel és antiga i de molta confiança, ve dels avantpassats de cadascú. Ahmed s'encarrega de buscar els homes que calen per a mantindre la producció, entre els moriscs que viuen en l'alqueria pròxima, com ara un parell de fills i altres familiars. Miquel i Jaume pugen molt a sovint als forns, el primer per a tindre cura de tot i donar instruccions a Ahmed segons les encomandes. Jaume per a baixar la calç a casa, tasca en què l'ajuda, cada volta més, el fill major d'Ahmed, Ibrahim que ja té dotze anys. Això ha fet que Jaume entenga l'algaravia. Els viatges a València l'han familiaritzat també amb al castellà.

Jaume baixa amb la rècua dels tres matxos, darrere va Ibrahim amb uns altres dos animals, tots cinc carregats de calç. A casa en quedava poca i calia reomplir les porxades. Ha estat tres dies baixant-ne ell sol, però hui son pare li ha dit que l'acompanye Ibrahim amb els matxos que tenen a la serra. Demà Jaume no podrà tornar, ha de reprendre sense falta els viatges a València. En arribar a casa, Miquel els ajuda a descarregar la calç, en acabant dona instruccions:

—Ibrahim, vull que arribes a casa abans que es faça fosc, ara descansa un poc mentre berenes. Tu, Jaume, ajuda'm a abeurar els animals i a donar-los menjar.

—Pren, que t’ho has guanyat —diu Alfonsa a Ibrahim tot donant-li un tros de pa amb formatge i un grapat de panses. Li fa una carícia en el cap i seu al seu costat per a preguntar-li per la mare i els germans. Jaume no tarda a vindre amb els dos matxos que s’ha d’endur el fill d’Ahmed ja aviats, Miquel posa un meló d’Alger en cada banda de la sària del primer animal i ajuda a Ibrahim a pujar-hi.

—En arribar a la muntanya, baixes i els dus del ramal. Els melons són per a ton pare, no t’entretengues i arribaràs enjorn; bon viatge!

GUIA DE LECTURA

L'AUTOR

VICENT PALACIOS BELLVER (Torrent, l'Horta-Sud, 1949). Professor mercantil i auditor censor jurat de comptes, ha treballat 46 anys en banca. En jubilar-se en 2013, es graduà en Dret per la UNED i començà a escriure. És autor dels llibres de memòries *El carrer de Sant Onofre* (2017) i *Quan ho teníem tot per fer* (2021), així com de l'esbós biogràfic *Rosa Ortí Mateu, una torrentina extraordinària* (2020). També ha participat en diverses publicacions d'autoria col·lectiva com ara el relat *La biblioteca de Max Aub*, publicat en 2023 per la Fundació Max Aub. Amb *Germania, temps de revolta*, ha guanyat el XXIé Premi de Narrativa Juvenil Ciutat de Torrent 2023.

ARGUMENT

En el primer terç del segle XVI, la revolta de les Germanies remou tot el Regne de València. Jaume Pons, un jove calciner, se sent captivat pels ideals de germanor i de justícia que predica el mestre Joan Llorenç, però ben prompte, el seu tarannà pacífic el farà debatre's entre la utopia i la realitat, i es veurà obligat a prendre decisions valentes que marcaran el seu futur. Una trama d'amistat i traïció, d'amor i de zels, que pretén interessar els estudiants de hui en els fets de la Germania quan

se'n commemora el Vè centenari. El relat està dividit en huit capítols i un epíleg, ordenats de manera cronològica.

PERSONATGES PRINCIPALS

Jaume Pons, jove torrentí protagonista del relat, porta a València la calç que elabora son pare.

Pere Silla, veí i amic íntim de Jaume des que eren xiquets.

Clara Falcó, veïna i amiga de Jaume i de Pere, els tres es tenen molta confiança i s'ho contenen tot, o quasi tot.

Uns altres personatges importants són:

Mossén Joan Llop, rector de la Parròquia de Torrent, simpatitzant de la Germania.

Miquel Pons, pare de Jaume, mestre calciner que explota tres forns de calç.

Ahmed, mudèjar, calciner que treballa per a Miquel Pons, viu en l'Alqueria Perenxisa, en les proximitats dels forns, on els seus avantpassats s'instal·laren després que Jaume I expulsà els moros de Torrent.

Roc Cervera, mestre blanquer, té l'obrador a les blanqueries de València. És agermanat seguidor de Joan Llorenç, és a dir, del sector moderat.

Germana de Foix, va ser la segona esposa del rei Ferran d'Aragó i, en quedar-se viuda, s'ha casat amb el marquès de Brandenburg. Cap al final de la guerra, el rei Carles I la nomena virreina de València amb l'encàrrec de reprimir els agermanats i pacificar el Regne.

ACTIVITATS PRÈVIES A LA LECTURA

1. Observa la il·lustració de la portada i llig el resum que hi ha en la contracoberta del llibre. A continuació escriu en poques línies quines expectatives se t'han obert. Quan hauràs acabat de llegir la novel·la compara la impressió que t'ha causat la lectura amb la expectativa que t'havies fet.
2. Obri una fitxa per a cada un dels personatges descrits en l'apartat anterior. Conforme avances en la lectura, ves anotant les característiques personals (trets físics, qualitats o defectes del seu caràcter...) que trobes o que penses que devien tindre:

Personatge	qui és	característiques personals
Jaume Pons	el protagonista	
Pere Silla	veí i amic íntim de Jaume	
Clara Falcó	veïna i amiga de Jaume i de Pere	
Mossén Joan Llop	rector de Torrent	
Miquel Pons	pare de Jaume, menestral calciner	
Ahmed	mudèjar, calciner, treballa per a Miquel Pons	
Roc Cervera	mestre blanquer	
Germana de Foix	virreina de València	

3. Fes una taula com la següent:

Capítol	Resum
Germania 1519, mitjans d'agost	
Revolta 1519, finals de setembre	
Guerra 1521, primavera	
Derrota 1522, finals d'agost	
Presó 1523, primers d'octubre	
Repressió 1524, gener	
Epíleg 1525, hivern	

En acabant de llegir cada capítol, escriu-ne un resum del que ha passat. Esforça't a fer un exercici de síntesi sense passar de deu línies per a cada capítol.

germania	11
revolta	33
guerra	69
derrota	93
presó	115
repressió	131
epíleg	147
notes de l'autor	155
glossari	157
 Guia de lectura	 163

VICENT PALACIOS BELLVER (Torrent, l'Horta-Sud, 1949). És autor dels llibres de memòries *El carrer de Sant Onofre* (2017) i *Quan ho teníem tot per fer* (2021). També ha participat en publicacions d'autoria col·lectiva, com ara el relat *La biblioteca de Max Aub* (Fundación Max Aub, 2023). Amb *Germania, temps de revolta*, ha guanyat el XXIé Premi de Narrativa Juvenil Ciutat de Torrent 2023.

Germania, temps de revolta

En el primer terç del segle XVI, durant la revolta de les Germanies, Jaume Pons, un jove calciner, se sent atret pels ideals de germanor i de justícia, però el seu tarannà pacífic el farà debatre's entre la utopia i la realitat, i es veurà obligat a prendre decisions valentes que marcaran el seu futur.

ISBN 978-84-8025-633-9

**TABARCA
ECIR
MARFIL**

